

רע"פ 326/23 - עודה אבו עסא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 326/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: עודה אבו עסא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע מיום 21.12.2022 בע"פ 65793-08-22 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' עדן, י' ייטב ו-ג' דניאל

בשם המבקש: עו"ד אמיר נבון

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטים י' עדן, י' ייטב ו-ג' דניאל) בע"פ 65793-08-22 מיום 21.12.2022. בגדרו, נדחה ערעור שהגיש המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופט י' עטר) בת"פ 19-06-45649 מימים 22.11.2021 ו-19.07.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ושתי עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק. בכתב האישום מפורטים שלושה אישומים שונים, אולם כפי שיבואר, הרלבנטי לענייננו, הוא האישום השלישי, אשר מייחס לו עבירה של התפרצות למקום מגורים ועבירה של גניבה. כמתואר באישום זה, בין יום 26.05.2019 בשעה 23:00 לבין

יום 30.05.2019 בשעה 18:00 (לערך) פרץ המבקש לבית מגורים (להלן: הבית), בכך שפתח אחד מחלונות ההזזה ונכנס לתוכו; וגנב ממנו טלוויזיה, מחשב ומכונת קפה.

3. ביום 22.11.2021, לאחר שהתנהל הליך הוכחות מלא, זוכה המבקש משני האישומים הראשונים, אך הורשע באישום השלישי. בפתח הדברים, ציין בית משפט השלום, כי אין ראיות ישירות הקושרות את המבקש לביצוע העבירות המיוחסות לו באישום השלישי, אולם שנמצאה טביעת כף ידו על חלון הדירה; וכי די בראיה זו לצורך הרשעתו בעבירות המפורטות באישום זה. ביחס לטביעת כף היד, בית המשפט קבע כי יש לתת אמון מלא בעדותה של המומחית אשר העידה מטעם המשיבה לעניין השוואה וזיהוי של טביעות אצבע - וכפועל יוצא, בקביעתה שטביעת היד שהועתקה בזירה זהה לטביעת כף ידו של המבקש. לבסוף נקבע, כי היות שהמבקש לא סיפק הסבר סביר להימצאות טביעת כף ידו על חלון הבית, יש להרשיעו בעבירות המפורטות באישום השלישי.

4. ביום 19.07.2022, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 14 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח (בניכוי ימי מעצרו), לצד ענישה נלווית. יצוין, כי רק במועד הטיעונים לעונש נחשפה בפני בית המשפט העובדה שהיה מעורב אדם נוסף בעבירות בהן הורשע המבקש, שזהותו הייתה ידועה למשיבה (להלן: אמיר).

5. על פסק דינו של בית משפט השלום הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי. במסגרת ערעורו, ציין המערער, כי במהלך הטיעונים לעונש התברר כי אמיר הואשם והורשע בביצוע העבירות המתוארות באישום השלישי. זאת, כאשר בכתב האישום המתוקן של אמיר צוין, כי זה ביצע את הפריצה עם אחר; ואילו בכתב האישום שהוגש נגד המבקש, לא נכתב דבר על האפשרות שביצע את המיוחס לו יחד עם אדם נוסף. לפיכך, טען המבקש, כי הרשעתו בדין עומדת בסתירה מהותית להרשעתו של אמיר באותו אישום. ביחס לגזר הדין, טען המבקש, כי רכיב המאסר בעונש שהושת עליו (14 חודשי מאסר) אינו עומד ביחס הולם לרכיב המאסר בעונש שהושת על אמיר (24 חודשי מאסר), אשר ביצע מספר רב יותר של עבירות.

6. ביום 21.12.2022, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, וקבע כי "העובדה שלא צוין עניינו של אמיר במסגרת ההליך עד להכרעת הדין אשר ניתנה ביחס [למבקש - ח.כ.], אינה מקימה סתירה... בפני בית המשפט עמדה ראייה נסיבתית להתפרצות של [המבקש - ח.כ.] לבית המגורים, ובית המשפט דחה את הגרסאות אשר הועלו על ידי [המבקש - ח.כ.]". כן התייחס בית המשפט לעובדה שהמבקש הודה באופן חלקי בפני שירות המבחן בביצוע המעשים בהם הורשע, אולם ציין שהמסקנה אליה הגיע אינה מושתתת על כך.

7. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, והגיש בקשה למתן רשות ערעור, ועמה בקשה לעיכוב ביצוע עונשו - הן הבקשות שלפניי.

8. לטענת המבקש, העובדה שקיימות שתי הכרעות דין שונות בפרטיהן הנוגעות לאותו אירוע - האישום השלישי - מצדיקה, כשלעצמה, את ביטול הכרעת דינו של בית משפט השלום. עוד טוען המבקש, כי ההתייחסות לאמירותיו בתסקיר שירות המבחן נעשתה שלא כדיון, וכי בית המשפט המחוזי הושפע מכך בפסק דינו. אשר לגזר הדין, טוען המבקש, כי קיים יחס שאינו שוויוני בין העונש שהושת עליו לבין העונש שהושת על אמיר, באופן המצדיק התערבות בעונשו. נוכח האמור, סבור המבקש, כי כללי הצדק וההגינות מחייבים היעדרות לבקשתו.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

10. כידוע, הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: [מוזס נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (08.01.2023)]. זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו: [פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.12.2022)]. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

11. בסופם של דברים, בזירת הפריצה נמצאה טביעת כף יד אשר תואמת את כף ידו של המבקש. די בראיה זו, כשלעצמה, לצורך העברת הנטל הטקטי לכתפי המבקש, להוכיח כי לא ביצע את המיוחס לו; וכי קיים הסבר סביר אחר להימצאות טביעת כף ידו בזירת האירוע (ע"פ 660/86 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 788, 785 (1989); ע"פ 1250/07 אבו סולב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (13.12.2007); יעקב קדמי על הראיות - חלק רביעי 1716-1715 (2009)). ואילו, בית משפט השלום קבע כי ההסברים שסיפק המבקש אינם סבירים, אינם מתיישבים עם השכל הישר וניסיון החיים, אינם מתיישבים עם התשתית הראייתית ואינם אמינים (השוו: ע"פ 593/89 מדינת ישראל נ' נחום, פ"ד מד(4) 1, 2 (1990)).

12. משכך, ובנסיבות ענייננו, לא ברור כיצד הרשעתו בדין של אמיר בגין אותן העבירות בהן הורשע המבקש עשויה להביא לשינוי תוצאת משפטו (השוו: ע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (22.02.2010), והאסמכתאות שם). זאת, בפרט בשים לב לכך, שבכתב האישום המתוקן שהוגש נגד אמיר, צוין כי הוא ביצע את המיוחס לו "בצוותא חדא עם אחר". יצוין כי אף המבקש אינו מספק נימוק אשר להשפעה האפשרית של הרשעתו של אמיר על תוצאת משפטו.

13. אשר לעונש שהושת על המבקש, לא מצאתי כי זה סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו מיני רבים: רע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.07.2022); רע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מדינת ישראל (03.09.2018)).

נוכח האמור, איני סבור שהטעמים עליהם עומד המבקש במסגרת בקשתו מצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי".

14. לפני סיום יוער, כי לא נחה דעתי מהתנהלותה של המשיבה בעניין דנא. שכן, בשורה התחתונה, שניים הואשמו והורשעו בביצוע אותה עבירה, כאשר בכתבי האישום המקוריים שהוגשו נגדם לא פורט כי העבירות בוצעו יחד עם שותף. רק בהמשך, תוקן כתב האישום שהוגש נגד אמיר, וצוין כי הוא ביצע את המיוחס לו יחד עם אדם נוסף.

סבורני, כי לא יכול להיות ספק בכך שהמשיבה ידעה או צריכה הייתה לדעת ששניים הואשמו בעבירות זהות, מבלי שנמתח קו המחבר ביניהם. זאת, היות שהאישום השלישי תואר באופן זהה בשני כתבי האישום; רשימת העדים בכל כתב אישום חפפה את רעותה במידת מה; ומשום שעניינם של המבקש ושל אמיר טופלו על-ידי אותה תחנת משטרה. טוב תעשה המשיבה אם תוודא כי תקלות כאלה לא ישנו, וככל שישנו - אם תפעל בהקדם האפשרי לצורך ריפוי.

15. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בהתאם לפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 21.12.2022.

ניתנה היום, י"ח בטבת התשפ"ג (11.1.2023).

ש ו פ ט

עמוד 3
